

*Sygn. akt VI GC 343/15*

## WYROK

### W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

**Dnia 25 listopada 2016 r.**

Sąd Okręgowy w R. VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Marta Zalewska

**Protokolant: protokolant sądowy Agnieszka Kozłowska**

po rozpoznaniu w dniu 22 listopada 2016 r. w R.

na rozprawie

sprawy z powództwa: (...) Spółka z o.o. w upadłości likwidacyjnej, na rzecz której działa Syndyk Masy Upadłości (...) Spółka z o.o. w R.

przeciwko: G. K. (1), S. P. (1)

o zapłatę

I. utrzymuje w mocy nakaz zapłaty z dnia 30.04.2015r. sygn.akt V GNc 46/15 w stosunku do pozwanego S. P. (1), którego odpowiedzialność z tego nakazu jest solidarna z G. K. (1)

II. zasądza od pozwanego G. K. (1) na rzecz powoda (...) sp. z o.o. w upadłości likwidacyjnej w R. kwotę 279.400zł (dwieście siedemdziesiąt dziewięć tysięcy czterysta złotych) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 23 grudnia 2014r. do dnia zapłaty, którego odpowiedzialność w tym zakresie jest solidarna ze S. P. (1)

III. postanawia przyznać od Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w R. wynagrodzenie dla kuratora pozwanego G. K. (1) radcy prawnego G. S. w kwocie 8.856zł brutto (osiem tysięcy osiemset pięćdziesiąt sześć złotych)

IV. nakazuje ściągnąć od pozwanych solidarnie na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w R. kwotę 7.056zł (siedem tysięcy pięćdziesiąt sześć złotych) tytułem wydatków

V. zasądza od pozwanych solidarnie na rzecz powoda kwotę 1800zł (tysiąc osiemset złotych) tytułem wydatków

VI. nakazuje ściągnąć od pozwanego G. K. (1) na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w R. kwotę 3.493zł (trzy tysiące czterdzieści trzy złote) tytułem brakującej opłaty od pozwu, którego odpowiedzialność w tym zakresie jest solidarna z pozwanym S. P. (1),

VII. zasądza od pozwanego G. K. (1) na rzecz powoda kwotę 7.217zł (siedem tysięcy dwieście siedemnaście złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego, którego to odpowiedzialność w tym przedmiocie jest solidarna z pozwanym S. P. (1).-

Sygn. akt VI GC 343/15

**Uzasadnienie wyroku z dnia 25 listopada 2016r.**

Powód Syndyk Masy Upadłości (...) sp. z o.o. w upadłości likwidacyjnej w R. wniósł o zapłatę od pozwanych G. K. (1) i S. P. (1) jako współników spółki cywilnej Cukiernia (...) s.c. kwoty 279.400zł z ustawowymi odsetkami od

dnia 23.12.2014r. Kwoty powyższej dochodził z tytułu umowy pożyczki kwoty 220.000zł udzielonej na okres od 22.12.2010r. do 21.12.2011r., kiedy to strony następnie zawarły kolejno trzy aneksy do w/w umowy przedłużając termin spłaty pożyczki do dnia 21.12.2014r. Pozwani pożyczki nie spłacili. Na kwotę należności objętej pozwem złożył kapitał pożyczki w w/w wysokości oraz odsetki kapitałowe wynikające z tejże umowy oraz aneksów do niej. W odpowiedzi na wezwanie do zapłaty pozwany S. P. (1) pismem z dnia 30.01.2015r. zwrócił się do Syndyka o rozłożenie zadłużenia na raty, uznając tym sposobem roszczenie powoda. W dacie 17.06.2014r. Sąd Rejonowy w R. ogłosił upadłość likwidacyjną powoda spółki (...), gdzie jako syndyka wyznaczył M. S..

W zarzutach od nakazu zapłaty pozwany S. P. (1) wniósł o oddalenie powództwa w całości. Zarzucił, iż przed Sądem Okręgowym w R. toczy się sprawa pod sygn.akt VI GC 81/15, gdzie żądanie oparte jest na tym samym zdarzeniu faktycznym. Uzasadnił, iż spłata rzekomej pożyczki faktycznie pokryła spłatę wcześniejszych zobowiązań stron, prowadząc do umorzenia zobowiązania, a Sąd w tamtym procesie prowadzi ustalenia co do istnienia i wymagalności roszczenia. Na tej podstawie pozwany wniósł o zawieszenie postępowania oraz odrzucenie pozwu, które to wnioski Sąd oddalił: postanowienie w przedmiocie odmowy odrzucenia pozwu wydał w dniu 28.06.2016r., które to postanowienie wobec braku zaskarżenia uprawomocniło się w dniu 16.07.2016r. ( k. 287 ), zaś postanowienie o oddaleniu wniosku o zawieszenie postępowania Sąd wydał na rozprawie w dniu 22.11.2016r. (k.393/2). Zdaniem powoda wierzytelność dochodzona pozwem została rozliczona i spłacona w ramach faktur wskazanych na wstępie zarzutów od nakazu zapłaty, a umowa pożyczki miała charakter pozorny, czego dowodzi analiza faktur i ich korekt zawnioskowanych przez pozwanego jako dowody w sprawie w pkt. V.1 i 2 zarzutów. De facto pożyczka stanowiła świadczenie tożsame ze spłatą należności wynikających z prowadzonej przez strony współpracy handlowej. Sprzedaż między stronami wynikała z umowy stron z daty 29.12.2011r.: pozwani jako spółka cukiernicza dostarczali powódce wyroby cukiernicze, a zobowiązania przy każdym pobraniu opakowań nie były fakturowane jako nieobjęte umową sprzedaży. Opakowania nie zostały zwrócone, ale obowiązek zapłaty za utracone mienie należące do powódki aktualizowałyby się. W 2011r. powódka po przeliczeniu ilości dostarczonych jej wyrobów cukierniczych oraz naliczeniu kar umownych z tytułu nieodebrania zakontraktowanych ilości produktów, skorygowała do o dokumenty sprzedaży. Produkty oferowane przez pozwanych były sprzedawane w opakowaniach pobranych poprzednio u powódki, a korekty faktur podają przyczynę skorygowania należności jako zwrot towaru. Opakowania te nie były sprzedawane, a cena za dostarczone produkty nie uwzględniała ich wartości. Na kanwie powyższych okoliczności strony wprowadziły pojęcie pożyczki, która obejmowała finansowanie opisanych transakcji jako element rozliczeń stron, stąd wierzytelność ta była rozliczana w ramach faktur wystawianych w okresie od roku 2006r. Powyższe wymaga analizy dokumentacji księgowej i rachunkowości, na co pozwany zawnioskował dowód z opinii biegłego sądowego, czy faktury, obejmujące transakcje handlowe stron, odzwierciedlają rzeczywiste transakcje i znajdują potwierdzenie w stanach magazynowych spółki (...) oraz na okoliczność wykazania rozliczenia kwoty wykazanej pożyczki w ramach zapłaty za faktury załączone do niniejszych zarzutów.

Dla pozwanego G. K. (1), nieznanego z miejsca pobytu, Sąd zgodnie z wnioskiem strony powodowej ustanowił kuratora w trybie art. 144 kpc (postanowienie k.268). Jednocześnie w stosunku do niego na podst. (...) §1 kpc uchylił nakaz zapłaty wydany w postępowaniu nakazowym (k.216). Kurator pozwanego G. K. (1) zarówno w odpowiedzi na pozew jak i w toku dalszego postępowania wniósł o oddalenie powództwa w całości, zasądzenie kosztów procesu, w tym przyznanie wynagrodzenia dla kuratora, w całości popierając stanowisko pozwanego S. P. (1).

Na wezwanie Przewodniczącej do sprecyzowania zarzutu pozorności umowy pożyczki oraz tez dowodowych i wniosków dowodowych pozwany S. P. (1) w piśmie z dnia 15.07.2016r. (k307-309) uzasadnił, iż przekazane na jego rzecz kwoty miały charakter zaliczki na poczet produktów produkowanych przez (...) s.c., która to zaliczka została rozliczona między stronami w ramach wzajemnej wymiany handlowej. Podtrzymał w tym przedmiocie dowód z opinii biegłego sądowego oraz dowód z zeznań świadka K. P., obecnej przy tych ustaleniach. Zarzucił, iż nie podpisywał żadnych dokumentów dotyczących prolongaty pożyczki, co było sprzeczne z § 10 ust.2 umowy spółki cywilnej. Podniósł zarzut nieważności umowy pożyczki w stosunku do ewentualnych aneksów z przyczyn leżących po stronie powodowej spółki, nie uzasadniając szczegółowo, jakie to przyczyny nieważności leżały po stronie (...) sp.z o.o. Na pytanie przewodniczącej o sprecyzowanie i uzasadnienie tego ostatniego zarzutu w stosunku do spółki (...)

na rozprawie pełnomocnik pozwanego oraz kurator oświadczyli, iż powyższego zarzutu nie podtrzymują, zarzucając jedynie nieważność umowy pożyczki z uwagi na brak należytej reprezentacji po stronie pozwanych wspólników spółki cywilnej w zakresie aneksów do niej (k. 394-394/2). Pełnomocnik pozwanego uzasadnił, iż oświadczenie pozwanego z dnia 30.01.2015r. nie stanowi ani zrzeczenia się zarzutu przedawnienia, ani nowacji zobowiązania i podtrzymał zarzut przedawnienia zgłoszony przez pozwanego w w/w piśmie procesowym.

W odpowiedzi (k.345-348) oraz w piśmie (k.235-236) powód podtrzymał żądanie pozwu. Dołączając pozew w sprawie sygn.akt VI GC 81/15 oraz sprzeciw od nakazu zapłaty w tej sprawie wniósł o nieuwzględnienie wniosku o zawieszenie postępowania, naprowadził, iż pozwany w sprzeciwie od nakazu zapłaty uznał zadłużenie z tytułu pożyczki. Zaprzeczył, iż przekazane tytułem pożyczki środki pieniężne zostały rozliczone przez strony umowy w ramach współpracy handlowej. Zakwestionował pozorność umowy pożyczki oraz zarzut nieważności umowy, zgłoszony przez pozwanego i uznał za sprzeczny z zasadami współzycia społecznego, ocenił, iż roszczenie z umowy pożyczki nie uległo przedawnieniu, gdyż termin przedawnienia należy liczyć od ostatniego terminu spłaty pożyczki 22.12.2014r., a wierzytelność z tytułu pożyczki została ujęta przez pozwanego G. K. (1) we wniosku o ogłoszenie upadłości, datowanym na dzień 30.05.2014r., tj. bilansie do niego dołączonym, co stanowiło uznanie długu i przerwało bieg przedawnienia. Podniósł, iż zarzut przedawnienia jest sprzeczny z zasadami współzycia społecznego.

Sąd ustalił, co następuje:

(...) sp. z o.o. i (...) s.c. pozostawały w kontaktach handlowych. W latach 2010-2011 pozwani w ramach spółki cywilnej kupowali od powoda półprodukty w postaci margaryny i marmolady. Pozwani nie zapłacili za powyższe zakupy. Spłata miała nastąpić na zasadzie rozliczenia się wyrobami cukierniczymi, które to wyroby pozwani sprzedawali spółce (...) (dowód z zeznań pozwanego S. P. k. 392/2, św. K. P. k. 395-395/2). Odnośnie wzajemnych rozliczeń stron z tytułu transakcji kupna- sprzedaży toczy się obecnie przed Sądem Okręgowym w R. proces pod sygn.akt VI GC 81/15, w którym to Syndyk Masy Upadłości B. sp. zo.o. pozwał pozwanych o zapłatę kwoty 244.561,39zł z ustawowymi odsetkami od poszczególnych kwot tytułem zapłaty ceny za sprzedane pozwanym towary w postaci opakowań na produkty spożywcze, które to opakowania zostały nabyte przez pozwanych od strony powodowej. W sprzeciwie od nakazu zapłaty w tym postępowaniu pozwany S. P. (1) naprowadził, iż pozwani sprzedawali powódce wyroby cukiernicze na podstawie umowy handlowej z dnia 29.11.2011r., a cena za sprzedawane powódce wyroby nie uwzględniała opakowań: były one zwracane na magazyn powódki, a nie sprzedawane. Nie fakturowano zwrotu tych opakowań jako nieobjętych umową sprzedaży. W dalszej części sprzeciwu pozwany wskazał, iż zwrot opakowań udokumentowany jest fakturami sprzedaży, a korekty faktur jako przyczynę wskazują zwrot towaru, tak więc korekty dotyczą zwróconych opakowań. Wskazał, iż cyt. „rzeczywista część zobowiązań względem powódki została uznana, a ich spłata będzie realizowana – pożyczka zaciągnięta u powódki” (dowód: pozew w sprawie VI GC 81/15 i sprzeciw od nakazu zapłaty sygn.akt VI GC 81/15 k. 237-251).

W dniu 7.05.2004r. pozwani zawarli umowę spółki cywilnej pod nazwą Cukiernia (...) w R., zatytułowaną „Aneks nr (...) do umowy spółki cywilnej z dnia 12 czerwca 1997r.” W § 10.1 tej umowy ustalili, iż każdy wspólnik ma prawo i obowiązek prowadzenia spraw spółki. 2. Prawo reprezentowania spółki na zewnątrz ma każdy wspólnik, przy czym umowy i inne oświadczenia woli o skutkach finansowych przekraczających 10 000 zł podpisują wszyscy wspólnicy. 3. Decyzje o nabyciu rzeczy i praw majątkowych oraz zaciągnięcie kredytów i pożyczek o wartości przekraczającej 50.000zł podejmują wspólnie łącznie w formie uchwały wspólników. 4. Uchwała wspólników może upoważnić jednego ze wspólników do podpisywania umów określonego rodzaju i prowadzenia bieżących spraw spółki i jej reprezentowania w czasie nieobecności drugiego wspólnika. W dniu 17.05.2004r. aneksem do umowy spółki ze spółki wystąpiła M. W., pozostali w niej pozwani. (dowód : umowa s.c. k. 316-319, aneks k. 319)

W dniu 20.12.2010r. (...) sp. z o.o. oraz pozwani w ramach s.c. Cukiernia (...) podpisali umowę pożyczki, na mocy której B. udzielił pozwanym pożyczki w wysokości 220.000zł na okres 22.12.2010r.-21.12.2011r. z oprocentowaniem w wysokości 6,5% rocznie z możliwością przedłużenia terminu spłaty pożyczki za zgodą obu stron. Umowę pożyczki po stronie pozwanych podpisali obydwaj wspólnicy. Wedle deklaracji pozwanych mieli oni spłacić pożyczkę po uzyskaniu kredytu bądź poprawie wyniku (...) spółki s.c. W dniu 20.12.2011r. G. K. (1) podpisał ze stroną powodową jako

Cukiernia (...) s.c aneks do umowy pożyczki, w którym przedłużono termin jej spłaty do dnia 21.12.2012r. i ustalono oprocentowanie na kolejny okres jej trwania 7,5% rocznie. Kolejnym aneksem z dnia 20.12.2012r. podpisanym analogicznie przez pozwanego G. K. (1) strony przedłużyły termin spłaty do dnia 21.12.2013r. z oprocentowaniem rocznym 6,5% i kolejnym aneksem z dnia 20.12.2013r. przedłużyły termin spłaty pożyczki do dnia 21.12.2014r. z oprocentowaniem 6,5% rocznie. Aneks ten również został podpisany po stronie s.c. jedynie przez pozwanego G. K. (1) (dowód: umowa pożyczki wraz z aneksami k. 12-15).

Bezspornym było, że kwota kapitału wynikająca z umowy pożyczki została przelana na rzecz pozwanych po zawarciu umowy pożyczki, zaś pozwani nie dokonali zwrotu pożyczki, ani nie zapłacili odsetek kapitałowych. Poza sporem pozostawała wysokość naliczonych z tego tytułu odsetek kapitałowych. Poza sporem było, iż Sąd Rejonowy w R. postanowieniem z dnia 17.06.2014r. ogłosił upadłość likwidacyjną powoda, a wyznaczony na syndyka Pan M. S. po jego śmierci został zastąpiony syndykiem L. N. w 2016r.

Na wezwanie do zapłaty kwoty pożyczki wraz z oprocentowaniem jej w wysokości łącznie 279.400 zł, skierowane przez syndyka powoda do Cukierni (...) pismem z dnia 15.01.2015r. pozwany S. P. (1) po rozmowie z syndykiem na temat przedmiotu wezwania i po okazaniu mu dokumentów w postaci umowy pożyczki i aneksów wystosował do syndyka pismo z dnia 30.1.2015r., w którym skierował prośbę o rozłożenie na raty długu w kwocie w/w, bo nie jest w stanie wpłacić całości kwoty wynikającej z zadłużenia. Uzasadnił, iż złożył wniosek o kredyt, aby móc spłacić zadłużenie, a do chwili uzyskania pożyczki będzie w stanie wpłacać po 5000zł miesięcznie. Wniósł o umorzenie odsetek od pożyczki, gdyż kwota kredytu nie będzie w stanie pokryć wszystkich zobowiązań (dowód: wezwanie do zapłaty k. 16-17, pismo pozwanego k. 18).

Sąd nie dał wiary zeznaniom świadka K. P. odnośnie ustaleń stron tj. spółki (...) i pozwanych, iż spłata pożyczki ma zostać rozliczona z zobowiązaniami spółki (...) oraz że takowa została rozliczona. Świadek nie uczestniczyła bowiem w tej treści uzgodnieniach stron, wiedzę o powyższym powzięła od swojego męża S. P. (1), nie widziała też dokumentów, by były wystawiane z tego tytułu, a była pracownikiem administracyjnym w powodowej spółce, zajmującym się wystawianiem faktur. Podnieść należy też, iż sam pozwany S. P. (1) w swych wyjaśnieniach odnośnie przyczyn zawarcia umowy pożyczki uzasadnił, iż były wzajemne należności w postaci półproduktów i wyrobów cukierniczych a przelew pieniędzy z tytułu pożyczki nastąpił jako zapłata z tytułu jakichś faktur. W dalszej części swych wyjaśnień był zupełnie niespójny, nielogiczny, i tak naprawdę nie wiedział, na jakiej podstawie w sprzecznie od nakazu zapłaty w sprawie sygn.akt VI GC 81/15 odniósł się do umowy pożyczki jako zobowiązania do spłaty tej należności (informacyjne wyjaśnienia pozwanego potwierdzone w jego zeznaniach k. 393, 395/2). Pozwany nie miał wiedzy o aneksowaniu umowy pożyczki, w zakresie spraw finansowych o wszystkim decydował G. K. (1), jako członek zarządu powoda oraz wspólnik s.c. (dowód: zeznania pozwanego S. P. k. 393, św. K. P. k. 395-395/2). Zamienne, iż członek zarządu powoda A. L. podpisujący aneksy do umowy pożyczki nie miał żadnej wiedzy nt. rzekomych ustaleń stron, iż wierzytelność z tytułu zwrotu pożyczki ma zostać przeznaczona na spłatę długu spółki (...) na rzecz wspólników s.c. (dowód: zezn. św. A. L. k. 395)

Sąd dał wiarę dowodom z dokumentów prywatnych, w szczególności z umowy pożyczki i aneksów do niej, z uwagi iż na pożyczkę tą powoływały się obie strony procesu, a kwota pożyczki została przelana na rzecz pozwanych zgodnie z zobowiązaniem, co było okolicznością niesporną. Również aneksy do umowy pożyczki sąd ocenił na wiarygodne jako podpisane przez osoby tam wskazane własnoręcznie i czytelnie, a wiarygodności tych podpisów żadna zew stron procesu nie kwestionowała. Sąd dał wiarę również umowie spółki cywilnej na okoliczność treści tego dokumentu prywatnego jako, że był to oryginał potwierdzony przez pełnomocnika za zgodność. Pozostałe dokumenty prywatne w zakresie ich treści również nie były kwestionowane przez strony. Sąd odmówił wiary zeznaniom S. P. (1) na okoliczność rzekomych ustaleń stron co do przyczyn zaciągnięcia pożyczki i jej rozliczenia między stronami jako wzajemnie sprzecznych, niekonkretnych, niezajdujących potwierdzenia w zeznaniach świadka A. L. jako jednej z osób reprezentujących pożyczkodawcę. Zeznania pozwanego pozostawały też sprzeczności z jego pisemnymi dokumentami w postaci sprzeciwu od nakazu zapłaty oraz pisma z dnia 31.01.2015r. Zważyć też należy, iż pozwany to przedsiębiorca, zatem winien był w ramach dokonywanych rzekomo rozliczeń umowy pożyczki wymagać od strony

przeciwnej właściwego dokumentowania księgowego powyższych rozliczeń, czego nie czynił, co wynika jego zeznań (Ok.396).

Sąd oddalił wnioski dowodowe pozwanego z dokumentów zalegających w sprawie sygn. akt VI GC 81/15 oraz innych dokumentów księgowych zawnioskowanych w pkt. V 1. i 2 zarzutów od nakazu zapłaty jak również wniosek dowodowy z opinii biegłego sądowego na okoliczność wzajemnych rozliczeń stron i z tej samej przyczyny oddalił wniosek o zawieszenie postępowania. W/w wnioski dowodowe dotyczyły okoliczności nieistotnych dla rozstrzygnięcia, skoro sam pozwany S. P. zeznał, iż wierzytelności z tytułu sprzedaży powodowi wyrobów cukierniczych miały zostać skompensowane z wierzytelnościami powoda z tytułu sprzedaży pozwanym półproduktów. Ponadto wierzytelność z tytułu umowy pożyczki, by uległa wygaśnięciu musiałaby zostać objęta oświadczeniem o potrąceniu z wzajemną wierzytelnością pozwanym, takiego zaś oświadczenia brak. Ponadto w świetle treści sprzeciwu pozwanego w sprawie pod sygn. VI Gc 81/15 dowodami tymi zmierzał do wykazania tezy, iż chodziło o wzajemne rozliczenie z tytułu sprzedaży wyrobów cukierniczych z jednej strony oraz opakowań na nie jako rzeczy niezwróconych spółce (...) z drugiej strony. Na powyższe Sąd w tamtej sprawie będzie czynił zatem własne ustalenia i prowadził w tym przedmiocie postępowanie dowodowe. Należy podkreślić, iż pozwany w sprzeciwie od nakazu zapłaty w tamtej sprawie zobowiązał się, iż dług z tytułu pożyczki zostanie spłacony, co podważa wiarygodność jego niespójnej tezy i wyjaśnień odnośnie, iż dług z tytułu pożyczki został rozliczony. Brak podstaw prawnych do uznania, by umowa pożyczki wraz z aneksami do niej były czynnościami pozornymi ( art. 83 § 1 kc ). Zważyć należy, iż pozwani nie wykazali, by osoby działające po stronie powodowej jako organ osoby prawnej wiedziały o tej rzekomej pozorności. Brak na tę okoliczność dowodu z zeznań tych osób; przeciwnie, zeznający w sprawie członek zarządu podpisujący aneksy nie miał wiedzy o rzekomych ustaleniach stron w zakresie, iż kwota pożyczki stanowiła w istocie spłatę długu powoda wobec pozwanym. Nadto umowa pożyczki została wykonana, zatem nie można uznać, iż miała ta umowa charakter pozorny. Zatem w/w wnioski dowodowe zostały oddalone przez sąd jako zgłoszone wyłącznie na użytek tego procesu i zmierzające jedynie do zwłoki w rozpoznaniu sprawy ( art. 217 § 3 kpc )

Sąd zważył, co następuje:

W pierwszej kolejności oceny prawnej wymagał zgłoszony przez pozwanym zarzut nieważności aneksów do umowy pożyczki.

Po pierwsze wbrew twierdzeniom pozwanym nie była to czynność z samym sobą. Wprawdzie aneksy po stronie s.c zostały podpisane jedynie przez pozwanego G. K. , niemniej z drugiej strony aneksy podpisali inni członkowie zarządu, niż pełniący w tym czasie funkcje prezesa zarządu (...) sp. z.o.o. pozwany G. K., przy czym skuteczności i ważności tych aneksów z punktu widzenia reprezentacji spółki (...) ostatecznie na rozprawie pozwani nie kwestionowali. Czyniło to zbędnym prowadzenie dowodów na okoliczność ewentualnego potwierdzenia tych czynności przez pozostałych członków zarządu w świetle odpowiedzi powoda na ten zarzut. Z kolei umowa pożyczki została podpisana przez G. K. jako współnika s.c. oraz G. K. jako członka zarządu, niemniej nie była to czynność z samą sobą w myśl art. 108 kpc jako że działając jako członek zarządu wspólnie z drugim członkiem zarządu działał jako organ osoby (...) spółki (...), zatem nie występował jako jej pełnomocnik wedle teorii organu osoby prawnej ( art. 38 i 39 kc ).

Po drugie biorąc pod uwagę treść umowy s.c. ( tzw. aneks nr (...) z dnia 7.05.2004r.) w § 10.2 strony ustaliły , iż prawo reprezentowania spółki na zewnątrz ma każdy współnik, przy czym umowy i inne oświadczenia woli o skutkach finansowych przekraczających 10 tys zł podpisują wszyscy współnicy. Zmieniły strony umowy spółki zatem przepis dyspozytywny art. 866 kc. Oczywiście w przypadku aneksów do umowy pożyczki nie znajduje zastosowania § 10.3 tej umowy, bowiem aneksy jako umowy przedłużające termin spłaty pożyczki nie stanowiły zaciągnięcia umowy pożyczki , o jakiej mowa w tym § 3. Niemniej aneksy stanowiły oświadczenia woli pociągające skutki finansowe przekraczające 10 tys zł, bowiem powodowały zaciągnięcie nowego zobowiązania w postaci odsetek kapitałowych na kolejny, których kapitalizacja za każdy nowy rok obowiązywania aneksu przekraczała kwotę 10 tys zł ( odpowiednio za rok 2012 7,5 % dawało kwotę 16.500 zł skapitalizowanych odsetek kapitałowych, za rok 2013 i 2014 kolejnych aneksów kwotę 14.300 zł przy oprocentowaniu 6,5% ). Zatem podpisanie aneksów przez jednego współnika s.c: pozwanego G. K. oczywiście rodziło skutki prawne dla pozwanego G. K., ale nie wywoływało skutków prawnych dla współnika S. P..

Zważyć bowiem należy, iż umowa spółki zgodnie z zasadą erga partes wywołuje skutek tylko między stronami tej umowy (wspólnikami), a więc z zasady nie wywołuje skutku prawnego wobec wierzyciela spółki cywilnej, chyba że treść umowy spółki w zakresie odmiennej regulacji zasad reprezentacji była wierzycielowi w dacie dokonywania czynności prawnej wiadoma. Nie sposób uznać, iż zarząd (...) sp.z o.o., w skład którego wchodził pozwany G. K., nie wiedział o ustalonym w aneksie nr (...) do umowy spółki sposobie jej reprezentacji, na co pośrednio wskazuje fakt, iż umowę pożyczki podpisali wszyscy wspólnicy s.c. (...) powód w tym procesie nie zarzucał też, iż treść § 10 umowy spółki nie była wiadoma zarządowi B. w chwili podpisywania aneksów. Sąd podziela pogląd doktryny i orzecznictwa, iż czynność prawna dokonana niezgodnie z zasadami reprezentacji w s.c. stanowi tzw. czynność prawną kulejącą, co skutkuje, iż w myśl art. 103 § 1 kc musi ona zostać zatwierdzona przez wspólnika, który nie brał udziału w czynności prawnej, w tym wypadku przez S. P. (tak też K. R. U. do art. 866 kc w lex omega dla sędziów, SA w K. I ACr 540/95, V CSK 288/07, por. SA w K. I ACa 1168/00, SN I CKN 42/96, II CKN 298/00). Zdaniem sądu brak podstaw do kwestionowania zeznań pozwanego S. P., iż w datach aneksów nie wiedział on o zawarciu ich przez G. K. w imieniu s.c. (...) pozwany S. P. zatwierdził te aneksy w rozumieniu art. 103 § 1 kc, składając do syndyka pismo z dnia 30.01.2015r. jako odpowiedź na wezwanie do zapłaty kwoty pożyczki wraz z odsetkami kapitałowymi, wynikającymi z w/w aneksów, które zresztą na spotkaniu syndyka z pozwanym S. P. poprzedzającym to pismo zostały mu okazane. Pozwany zatem zapoznając się uprzednio z tymi aneksami, sporządził pismo z dnia 30.01.2015r. i poprzez prośbę w nim o rozłożenie długu na raty i zobowiązanie spłaty 5000 zł miesięcznie do czasu uzyskania kredytu oraz prośbę o umorzenie odsetek od pożyczki zatwierdził te aneksy per facta concludentia (art. 60 kc).

Jednocześnie per facta concludentia tymi samymi oświadczeniami woli zrzekł się pozwany S. P. zarzutu przedawnienia. Przechodząc zatem do podniesionego przez obu pozwanych zarzutu przedawnienia, termin przedawnienia roszczenia o zwrot pożyczki jako w tym przypadku roszczenia wynikającego z prowadzonej przez B. działalności gospodarczej wynosi 3 lata (art. 118 in fine kc), którego bieg rozpoczyna się od upływu terminu płatności roszczenia o zwrot pożyczki wraz z odsetkami. W przypadku pozwanego G. K. z uwagi, iż umowa pożyczki oraz aneksy doń zostały podpisane osobiście przez tegoż pozwanego, termin ten zaczął biec od dnia 21.12.2014r. (termin spłaty pożyczki z ostatniego aneksu), zatem na datę wniesienia pozwu 10.02.2015r. roszczenie to, jak również roszczenie o odsetki kapitałowe, podlegające spłacie w tym samym terminie, nie uległy przedawnieniu w stosunku do tego pozwanego. Odnośnie pozwanego S. P. w dacie pisma z dnia 30.01.2015r., stanowiącego uznanie długu, roszczenie o zwrot pożyczki udzielonej w terminie do dnia 21.12.2014r. było już przedawnione. Uznanie długu dokonane po upływie terminu przedawnienia nie wywołuje skutku w postaci przerwy biegu przedawnienia. Niemniej także samo uznanie roszczenia stanowiło zrzeczenie się przez pozwanego zarzutu przedawnienia w rozumieniu art. 117 § 2 kc. Zgodnie z ugruntowanym orzecznictwem SN oraz sądów powszechnych oświadczenie woli o zrzeczeniu się zarzutu przedawnienia może być złożone w myśl art. 60 kc w sposób dorozumiany w kontekście konkretnych okoliczności sprawy (tak też SN I CSK 119/06, V CK 620/03, IV CKN 1013/00, II CKN 46/97), jeżeli pozwany „uznając dług” po upływie terminu przedawnienia nie uchyla się od jego zapłaty. Wskazuje na to literalna wykładnia przepisu art. 117 § 2 kc. Zarzut przedawnienia to zgodnie z brzmieniem tego przepisu „uchylenie się od zaspokojenia roszczenia”, zatem oświadczenie dłużnika o „uznaniu długu”, gdy nie towarzyszy temu twierdzenie, że dłużnik odmawia zapłaty i nie zapłaci, to nic innego jak zrzeczenie się zarzutu przedawnienia. Zdaniem sądu w tym składzie uznanie długu to nie tylko oświadczenie wiedzy o jego istnieniu. Dług to nie fakt, lecz „zobowiązanie” wynikające z konkretnego stosunku obligacyjnego (tzw. treść przedmiotowa zobowiązania w myśl art. 353 § 1 kc w postaci obowiązku spełnienia świadczenia). Jeżeli zatem dłużnik po upływie terminu przedawnienia oświadcza: cyt.: „proszę o rozłożenie na raty, (...) złożyłem wniosek o kredyt, by móc spłacić(...), jestem w stanie wpłacać po 5 tys zł miesięcznie (...), proszę o umorzenie odsetek, bo nie jestem w stanie pokryć wszystkich zobowiązań”, ponadto również w sprzeciwie z daty 10.02.2015r. od nakazu zapłaty w sprawie VI Gc 81/15 oświadcza, cyt.: „rzeczywista część zobowiązań została względem powódki uznana, a ich spłata będzie realizowana – pożyczka zaciągnięta u powódki”, to znaczy, iż uznaje zobowiązanie do ich zapłaty, innymi słowy zobowiązuje się w sposób dorozumiany do zapłaty tego długu, tym samym w sposób dorozumiany zrzeka się z zarzutu przedawnienia. Dodać należy, iż oba te oświadczenia zostały złożone po upływie terminu przedawnienia w myśl art. 117 § 2 zd. 2 kc. Podkreślić należy, iż bez znaczenia dla oceny takiego quasi-oświadczenia woli pozwanego (bo wywołującego skutki prawne) jest, czy składając go, ma świadomość prawną, iż roszczenia w chwili składania tego oświadczenia były przedawnione oraz, że oświadczeniem tym w istocie zrzeka

się zarzutu przedawnienia. ( por. kom. M. Pyziak- Szafnickiej do art. 117 kc w Lex Omega dla Sądów 2015 oraz uzasadnienie SA w Lublinie I ACa 7/13 ). Zgodnie bowiem z art. 56 kc czynność prawna ( oświadczenie woli ) wywołuje również skutki wynikające z ustawy, a nie tylko w niej wyrażone ( w świadomości strony ). Dla przykładu jeżeli wierzyciel wzywa do zapłaty, to w przypadku roszczenia bezterminowego ( art. 455 kc ) staje się ono terminowe ( płatne niezwłocznie ), a więc wymagalne, mimo, iż wierzyciel, kierując do dłużnika takie wezwanie, nie ma świadomości, a więc woli wywołania takiego skutku prawnego Tym samym sąd w tym składzie nie podziela poglądu SA w Katowicach I ACa 693/05, iż zrzeczenie się przedawnienia musi być wyraźne. Jest to pogląd odosobniony, sprzeczny z literalną wykładnią art.117 § 1 kc. Nie zależnie od powyższych wywodów skoro jednak pozwany S. P. zatwierdził aneksy do umowy pożyczki w myśl art. 103 kpc , to bieg terminu przedawnienia roszczenia o zwrot pożyczki wraz z odsetkami kapitałowymi rozpoczął bieg wobec niego od dnia 21.12.2014r. jako ostateczny termin spłaty, wynikający z ostatniego aneksu do umowy pożyczki.

Odnosząc się do poszczególnych zapisów wyroku sąd miał na względzie, iż pozwani jako wspólnicy s.c. odpowiadają solidarnie za zobowiązania spółki ( art. 864 kc ), w tym wypadku z tytułu umowy pożyczki ( art. 720 kc ), co odnosi się też do roszczenia odsetkowego ( art. 481 kc ) oraz kosztów procesu. Miał też sąd na uwadze, iż został wydany nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym p-ko obu pozwany, który następnie wobec pozwanego G. K. jako nieznanego z miejsca pobytu został uchylony ( art. 492<sup>1</sup> § 1 kpc ), niemniej w stosunku do pozwanego S. P. zastosowanie znalazł art. 496 kc. Sąd ustanowił dla pozwanego G. K. nieznanego z miejsca pobytu kuratora w trybie art. 144 kpc w osobie radcy prawnego, co skutkowało należnym kuratorowi wynagrodzeniem w postaci minimalnego wynagrodzenia dla kuratora wg 1 Rozp. MS z 2003 r w sprawie opłat za czynności radców prawnych od w.p.s. plus Vat w zw. z § 1 Rozp. MS z dnia 13.11.2013r. w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia dla kuratorów... oraz wydatkiem, który winni zwrócić solidarnie pozwani powodowi w wysokości 1800 zł ( pkt V wyroku ), tj. w części, w jakiej powód nie został zwolniony od tego wydatku, zaś w pozostałej części uiścić resztę tego wydatku na rzecz SP – SO w R., który to SP pokrył tymczasowo ten wydatek ( art. 83 Ustawy o kosztach sądowych...pkt IV wyroku). Jednocześnie powód został zwolniony od opłaty od pozwu w całości , co w analogiczny sposób skutkowało orzeczeniem wobec pozwanych jak w pkt VI wyroku. Reasumując, o kosztach procesu sąd orzekł na podst. art. 108 pkc w zw. z art. 98 § 1 i 3 kpc. Na koszty po stronie powodowej jako wygrywającej proces w całości złożyło się : wydatek na kuratora 1800 zł, minimalne wynagrodzenie radcowskie przy w.p.s. 279.400 zł oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa: 7217 zł. Dodać też należy, iż w nakazie zapłaty sąd orzekł w pkt II o opłacie od pozwu, od uiszczenia której powód został zwolniony, który to nakaz w tej również części został uchylony wobec pozwanego G. K., zatem w wyroku sąd na nowo orzekł wobec niego o kosztach procesu. Dodać też należy, iż sąd z urzędu oznaczył stronę powodową w wyroku poprzez wskazanie spółki (...), na rzecz której w procesie działa syndyk jedynie na zasadzie podstawienia procesowego i na rzecz której zasada się roszczenie materialno-prawne ( art. 144. 1 i 2 puin ), a takie „prostowanie strony” z urzędu przez sąd dopuszcza orzecznictwo sądów powszechnych oraz SN.